

[Handelsministeren.]

været af en saadan Beskaffenhed, at man kunde tale om noget Grundlag for en Mægling.

Paa afgørende Omraader er Oppositionen tilmed bunduenig, det ses bl. a. af de stillede Ændringsforslag. I Virkeligheden har Oppositionen ikke kunnet samle sig om andet end en Skitse, som man til syvende og sidst ikke mente, ikke kunde mene noget alvorligt med. Under Ændringsforslag Nr. 10 stiller Venstre eksempelvis et Ændringsforslag, som de Konservative har tilkendegivet at villé stemme imod. Dette Ændringsforslag gaar ud paa, at

„Ministeren for Handel og Industri bemyndiges til, hvis det maatte vise sig fornødent for Konverteringens Gennemførelse, at paabyde, at Banker, Sparekasser andre Institutter og Selskaber samt Enkeltpersoner, som modtager Indskud til Forrentning, nedsætter Renten, som ydes pr. 1. September 1934, med indtil ½ pCt. for Tidsrummet indtil 11. December Termin 1935“.

Saa føjes der i Stk. 2 nogle supplerende Bestemmelser til, hvorefter det i det store og hele kun skal være de nye Indskydere, der er Rentenedsættelsen underkastet. Dernæst bestemmes det, at den

„derved af de vedkommende Pengeinstitutter opnaaede Besparelse i Indlaansrente skal i sin Helhed anvendes til Nedsættelse af Udlaansrenten“.

Endelig bestemmes det, at den effektive Udlaansrente ikke i det i første Stykke nævnte Tidsrum maa overstige Renten for Indlaan mod Opsigelse med mere end 2 pCt.

Jeg skal ikke udtale mig nærmere ved denne Lejlighed om dette Ændringsforslag. Kun skal jeg sige, at Regeringen og Regeringspartierne i Udvalget og i Betænkningen har tilkendegivet, at om dette Ændringsforslag var man villig til at forhandle. Navnlig den sidste Del af Ændringsforslaget har jeg med stor Interesse set blive fremsat af Venstre. Thi for det første er dette Ændringsforslag ensbetydende med, at det nu er Venstres Opfattelse, at samtlige Bankers Virksomhed skal underlægges Statens Kontrol, jeg kan sige effektive Kontrol. Naar Bankerne ikke mere maa skønne frit over den Vurdering, som de i hvert enkelt Tilfælde anlægger, naar Laan skal ydes, ja, saa er Bankvirksomheden faktisk socialiseret. Jeg ved ikke, om Venstre senere kunde tænke sig at paalægge Bankerne at effektuere alle Begøring om Laan. Skulde det være Tilfældet, maa jeg sige, at det kan

vi i hvert Fald ikke gaa med til. I øvrigt undres man og med Rette over, at dette Ændringsforslag stilles af Venstre, der ellers med Voldsomhed er gaaet imod alle Socialiseringsbestræbelser, og som har angrebet Regeringen meget stærkt, fordi den havde saadanne Bestræbelser paa sit Program. Ja, man undres endnu mere, naar man erindrer, at Venstre har krævet, at Staten skal sælge sine Interesser i Landmandsbanken. Det forekommer mig, at større Raadvildhed og større Modsætninger end dem, der aabenbarer sig i Venstre, skal man lede længe efter. Men vi skal gerne følge Venstre her, et godt Stykke i hvert Fald. Vi har nemlig den Opfattelse, at Samfundet bør have et virkningsfuldt Indseende med Pengeinstitutterne. Ja, jeg kan egentlig tilføje, at vi er Venstre særdeles forbundet, fordi Partiet saa afgørende, som Tilfældet viser, gaar ind for Rigtigheden af vore Socialiseringsbestræbelser. De nærmere Enkeltheder kan vi altid tales nærmere ved om, naar det maatte passe Venstre for Alvor at gaa ind i Realitetsforhandlinger om Konverteringen og om Rentespørgsmaalets tilfredsstillende Løsning.

Det konservative Mindretal har i Ændringsforslag Nr. 11 stillet det Krav til Staten, at den skal gaa ind for en større Konverteringsrisiko end af Bankkonsortiet forudsat og krævet. Ændringsforslaget gaar ud paa, at

„Handelsministeren bemyndiges til at lade Krisefonden indgaa i en eventuel Konsortialdannelse med en Fjerdedel af den Obligationsmasse, som ikke maatte blive ombyttet, og ved Afviklingen at lade det saaledes overtagne Obligationsbeløb henstaa, indtil Resten er realiseret, dog at eventuelle Udtrækninger forholdsmæssigt godskrives Fonden.“

Jeg maa afvise dette Forslag, for det første fordi Bankkonsortiet ikke paa nogen Maade hverken føler sig tiltalt deraf eller finansielt tilfredsstillet derved. For det andet maa man tage i Betragtning, at ved den allerede foretagne Konvertering har Krisefonden, det vil sige Staten, forpligtet sig ved Opkøb af Obligationer for mellem 100 og 150 Mill. Kr. Den ligger fremdeles med disse Obligationer, og den Risiko, der her er Tale om for Staten, kan jeg ikke gaa med til at forøge derved, at Staten kommer til at skulle forpligte sig ud over det, som Bankkonsortiet har ment, at Staten burde forpligtes til, nemlig en Ottendedel i Stedet for en Fjerdedel.

Betingelsen for, at en Konvertering som den, der her er Tale om, kan lykkes, er, at der er Ro om Obligationsmarkedet og Tillid